

HENK 15

Columns uit
2015

© henk jalving

Haaksbergen, januari 2016

henkjalving@home.nl

www.henkjalving.nl

<https://jalvinius.wordpress.com/>

Henk 15

Inhoud

<u>Columns</u>	<u>Blz.</u>
Helderziend	3
Je ne suis pas Charlie	4
Krantenkoppen	5
Geertesziekte	6
Onbesproken	7
Middeleeuws	8
Rappin	9
Panem et Circensus	10
Sloan Poa	11
Roy	12
Fatima	13
De K.	14
Artikel 1	15
APK	17
Deltawerken	18
Op z'n kont	19
Angst	20
Kerstpakket	21
Met de billen bloot	22
Sukkels	23
The last time	24

Helderziend

Zo tegen de jaarwisseling komen ze uit alle hollen en kieren tevoorschijn. Als mollen uit de voorjaarsgrond, als pissebedden onder een bloempot vandaan. De helderzienden, koffiedikgluurders, piskijkers. Gevraagd en ongevraagd laten tarotisten in een clairvoyance hun vooruitziende blik over de toekomst glijden. Zelf verklaarde paragnosten en hobby-zieners proberen in het onnavolgbare spoor van Nostradamus de gebeurtenissen van een nieuw jaar te voorspellen. Aan het eind van het jaar vraagt zelden iemand wat er van deze bespiegelingen terecht gekomen is.

In hun spoor trok ik mijn stoute Drentse klompen aan en toog gewapend met mijn runen naar de Baloërkuil. Daar in het spirituele centrum van ons heidevolk gooide ik ze ten hemel richting het Walhalla van Wodan. Uit de bijzondere ligging van de magische steentjes dacht ik net als Bragi, die grootse Germaanse dichtergod, te kunnen lezen wat 2015 ons zou brengen. Ik wil u mijn profetieën uiteraard niet onthouden.

Bij de Provinciale Verkiezingen in maart krijgt de PVDA een flinke draai om de socialistische oren. Samson is daarmee zijn laatste haren en ook nog het restant zijn charisma kwijt. Hij vindt echter troost in een ontluikende relatie met een liberale Delila en stapt uit de politiek. Onze van alle kanten gestutte regering Rutte gaat echter onverdroten voort. Schoolmeester Pechtholt van D66 wordt met zijn partij net niet de grootste en wacht als een getergd roofdier zijn volgende kans af.

Feyenoord wordt landskampioen. Rutten blijkt net zo stabiel als zijn bijna naamgenoot en loodst de enige club die woorden en daden hand in hand laat gaan voorbij PSV en Ajax. Cocu zakt door het ijs en de ondergrens en De Boer ploegt voort met Godenzonen Light. Met kiespijn vertrekt hij in de zomer naar Liverpool. Twente wint de beker. Schreuder, bijna wekelijks uitgezwaaid met witte tissues van de Action, krijgt een heldenstatus van de opportunistische achterban.

Het Songfestival lijkt voor Trijntje Oosterhuis uit te lopen op een deceptie. “Walk Along” wordt door de meeste Europese stemmers te letterlijk opgevat.

Onno Hoes wordt als pleister op de gewonde homoziel door het kabinet benoemd tot ambassadeur in Thailand. Is dat niet de kat op het spek binden?

Linda de Mol is in juni/juli een aantal weken spoorloos. Ze is niet te traceren voor paparazzi en de met gif schrijvende boulevardpers. In augustus komt naar buiten dat ze vanwege een catastrofaal verlopen plastische ingreep ondergedoken zat. Niet toonbaar. Wie is de mol? Brokkenpiloot Schumacher?

U vindt dat ik onzin verkoop, raaskal, het spoor bijster ben? U gelooft niet in mijn voorzienigheid? Ach, wie maakt zich daar aan het eind van 2015 nog druk om.

Overigens: Tom Dumoulin draait de grote molen tijdens de proloog van de Tour de France in Utrecht en wint de tijdrit in 15 min en 38 sec.

Je ne suis pas Charlie

Natuurlijk was de verbijstering groot. De afschuw immens. De woede onbeschrijflijk. Het verdriet intens. Zelden heeft een aanslag op het Europese continent als die op 7 januari jl. in Parijs de oude beschaafde wereld op haar democratische grondvesten doen schudden. Alles wat in eeuwen aan beschaving leek opgebouwd werd overhoop geschoten door een tweetal barbaarse Jhaddisten, nota bene opgevoed in de schoot van de Franse civilisatie.

Charlie Hebdo, het vlijmscherpe, satirische cartoonblad bleek opeens miljoenen sympathisanten te hebben. Tout le monde brulde: "Je suis Charlie". Door de week moet het noodlijdende blad het doen met een schamele oplage van minder dan 60.000 exemplaren in de losse verkoop. Charlie neemt geen blad voor de mond. Pakt ongezouten politieke en religieuze kopstukken aan. Heeft een voorkeur voor het neersabelen van religies en regimes die grossieren in wandaden. Daarbij is het sarcasme tot op het bot beledigend. Alles in het teken van de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting. De weken na de aanslag waren de exemplaren niet aan te dragen. Miljoenen oplagen en nieuwe herdrukken volgden. Opeens leek de hele wereld vriend van Charlie. Aanhangers van een onbegrensde vrijheid van meningsuiting.

De hamvraag voor mij is echter of die vrijheid ook grenzen kent. Is het beschaafd om ongebreideld, zonder enige zelfcensuur, smaad, laster, haat als sarcastische Kalasjnikovs op anderen te richten? Draagt dat bij tot een harmonieuzere wereld, tot een beter begrip tussen mensen en een begripvolle verstandhouding tussen religies? Leidt het bij tot het oplossen van de geweldsspiraal die de wereld de laatste decennia treft? Slecht het de muren van haat die inmiddels tussen culturen zijn opgetrokken?

Waar ligt de grens van onze vrijheid van meningsuiting? Ironie, spot, sarcasme als dragers van kritische, creatieve boodschappen moeten kunnen. Zelf gebruik ik ze maar al te graag in deze columns. Maar als spotjes van Lucky TV alleen maar willen beschadigen, als interviews van PowNed slechts belachelijk willen maken en cartoons van Charlie op vaak vulgaire wijze steeds weer willen kwetsen, pas ik. Hoe vaak moet je op de al gekwetste ziel van een bevolkingsgroep blijven stampen om een tegenactie uit te lokken?

Vrijheid van meningsuiting mag geen vrijbrief zijn of worden om anderen stelselmatig te beledigen, te kwetsen, laster te verspreiden of haat te zaaien.

Non, je ne suis pas Charlie.

Krantenkoppen

Soms als ik 's morgens met een nog slaperig hoofd mijn ochtendkrant opensla, blijf ik gebiologeerd zitten kijken naar een raadselachtige kop, die me meer dan eens ruw laat ontwaken uit mijn nog nachtelijke overpeinzingen. Krantenkoppen kunnen nietszeggend of obligaats zijn, maar ook verrassend, intrigerend, mysterieus.

Wat dacht u bijvoorbeeld van “Ravijn stort in”? U leest vermoedelijk direct verder omdat u wilt weten op welke breuklijn uw medemens getroffen is door een natuurramp. U ziet voor u immense rotsblokken die met donderende vaart een gehucht beneden in het dal bijna volledig pletten. Wanhopige overlevenden dwalen voor uw geestesoog op zoek naar familieleden en burens. Maar u hebt verkeerd geschakeld. “Ravijn stort in”: de roemruchte waterpoloploeg uit Nijverdal werd in het vierde kwart volledig overzwommen door de tegenstander. Tegenspartelen hielp niet; Ravijn dreef een roemloze nederlaag tegemoet. Afgedroogd.

Een aangrijpende tekst kopte onlangs ook TCTubantia. Even vreesde ik opnieuw geconfronteerd te worden met een ramp als op 28 september 2014. “Binnen een uur waren alle 450 vogels uit de zaal weg. Wat een ramp”, luidde de intrigerende koptekst. Vervolgens dacht ik aan een in- of uitslaande brand met veel zwart geroosterde zangvogeltjes en aan een groots opgezette diefstal van zeldzame tropische vogels. Ook kwam de gedachte op aan een terrorist van het Dierenbevrijdingsfront die tijdens de vogelshow tegelijk alle kooitjes en alle ramen van het pand had opengezet en nagenietende van zijn bevrijdingsactie een hele vlucht zorgzaam opgebouwde collectie kanarietjes het luchtruim zag verkiezen boven het gekooide leventje in een bedompte huiskamer uit de jaren '50. Een catastrofe toch?

Nee niets van dit alles. Vanwege de heersende vogelgriep had de verantwoordelijke minister van vleugelzaken een vervoersverbod ingesteld en daarom moesten binnen een uur alle geëtaleerde pronkparkietjes weer huiswaarts gaan. De opperkanariepiet klaagde plaatsvervangend in de kakofonie van het gebeuren met overslaande stem steen en been over zoveel leed. De zaal leeg, vogeltjes veilig thuis. Iedereen tevreden zou je denken. Nee hoor, De voorzitter van het vogelcollectief repte van een rampjaar. Bij het bewuste artikel was een mistroostige foto geplaatst van direct betrokkenen. Het zien daarvan was waarschijnlijk voor veel kanaries en goudvinken al voldoende geweest hun vleugels uit te slaan.

De mooiste binnenkomer zag ik echter vorige week: “Een olifant of piemel fietsen”. Mochten u direct allerlei dieronvriendelijke of pedoseksuele visioenen verschijnen: gauw vergeten. Een kleuterschoolopdracht? Nee, ook niet.

Bij lezing werd me duidelijk dat u via een simpele app op uw smartphone of fietscomputer een fantasierijke fietsroute kunt rijden en deze vervolgens als een fraaie routetekening kunt terug zien op een digitale landkaart.

Mocht u mij eerdaags al zwalkend op mijn Gazelle Jakima in de buitendreven van ons dorp vreemde capriolen zien uithalen, denk dan niet direct, dat ik te vaak en te veel in het Merlot-glaasje heb gekeken. Ik fiets gewoon een kurketrekker.

Geertesziekte

De Statenverkiezingen naderen. Politici schreeuwen moord en brand om de aandacht van de kiezer. Elke uitspraak wordt onder een vergrootglas gelegd. Vooral oneliners en rake citaten doen het goed in de media. Politici weten dat.

Geert Wilders is een meester in het doen van rake uitspraken. Hij weet dat zijn (potentiële) achterban niet zit te wachten op een inhoudelijke discussie met bijvoorbeeld Alexander Pechthold, zijn grootste criticaster. Oeverloze discussies hoeven van de Mozart-lookalike niet. Zijn snerende opmerkingen, verwensingen en beledigingen klinken als pistoolschoten die pijnlijk doel treffen, Zijn aanhang kijkt en luistert meesmuilend mee. Pestgedrag van een High School Bully.

Zijn “kopvoddentaks” (hoofdoekbelasting), “tuigdorpen” (containerkampen voor veelplegers) en “woestijngodsdienst” (de islam) veroorzaakten hilarische, instemmende reacties bij de eenvoudigen van geest in zijn beweging. Ook de cabaretseke wijze waarop hij in 2011 Job Cohen, toenmalig leider van de PVDA, wegzette als “bedrijfspoedel”, kon rekenen op grote bijval van zijn Henk en Ingrid. In datzelfde jaar beet hij minister-president Rutte toe “Doe es normaal man”, toen deze een uitlating van PVV-er Van Roon (hij zou de Turkse president Erdogan een islamitische aap hebben genoemd) bekritiseerde.

Soortgelijke uitlatingen deed Wilders wel vaker, maar deze kunnen op het politieke toneel nog als redelijk onschuldig bestempeld worden. De laatste tijd echter schijnt Grote Geert het inhoudelijke debat (bij gebrek aan een goed weerwoord?) helemaal te schuwen. Als hem echter de maat wordt genomen, reageert hij fel, als door een horzel gestoken. Hoe is anders zijn overspannen reactie te verklaren in het debat met Pechthold die hij toebeet “Wat een zielig, zielig, miezerig hypocriet mannetje bent u toch”. En Slob (ChristenUnie) vond hij al “net zo miezerig”. De reactie van een te veel geplaagd kind? Een geagiteerde oprisping? Al even bont maakte hij het enkele weken geleden toen, tijdens het debat over de aanslagen in Parijs, hij voor Samsom geen andere woorden had dan “U heeft een zieke geest”. Wilders lijkt te gaan grossieren in buitenissige reacties.

Een normale werknemer zou bij de baas op het matje zijn geroepen en naar huis zijn gestuurd. Op non-actief gesteld. Voorlopige diagnose: burn-out. Na zes weken eerst maar eens langs de bedrijfsarts. Kijken of het boven weer spoort en er van enige re-integratie sprake kan zijn. Eigenlijk had dat Wilders ook moeten overkomen. Dat Kamervoorzitter Van Miltenburg hem naar voren had verordonneerd en vermanend had gezegd: “Beste Geert, zo gaan wij in deze fatsoenlijke huiskamer niet met elkaar om. Ik vermoed depressiviteit en een zekere vorm van borderline”. En dat Geert dan na zes weken bij de bedrijfsarts aanklopt. Blijkt dat een geneesheer van Marokkaanse komaf te zijn. Geert wordt rood tot onder zijn klassieke haardos en ontsteekt in ziedende razernij. Wat de islamitische dokter doet vragen: “Geert, wat wil? Meer of minder valium?”

Geertesziekte en Geestesziekte: er is maar één letter verschil.

Onbesproken

Vorige week besloep me de gedachte Mark te bellen en me bijna geheel belangeloos beschikbaar te stellen voor de ontstane vacature in het kabinet. Nadat ons aller Ivo op stel en sprong moest oprassen omdat hij niet het juiste bonnetje had gevonden en secondant Fred tevens zijn biesen pakte, was er immers een immense leegte ontstaan. Het ganse volk bleef achter in opperste vertwijfeling. Voor een schamele beloning (Balkenendenorm; een hulptrainertje bij FC Twente krijgt al gauw het dubbele) wilde ik mij wel inzetten voor Volk en Vaderland. Als gewezen schoolmeester: streng, doch rechtvaardig. Moet kunnen toch?

Hoewel? De integriteitseisen zijn bijna overspannen hoog. Het lijkt wel of je in Nederland voor een politieke functie van absoluut onbesproken gedrag moet zijn. Roomser dan de Paus. Reiner dan de maagd Maria. Onbevlekt ontvangen. In PVV-ogen het liefst ook “van vreemde smetten vrij”. Een verkeerd gedeclareerd “patatje oorlog” doet je al snel sneuvelen op het politieke slagveld waar “snipers” op de loer liggen. Klaar om af te schieten.

Maak ik nog kans dan? Integer genoeg? Ben bang van niet. In mijn verleden zijn, denk ik, voldoende “gewichtige” aantijgingen te vinden die mij doen struikelen nog voor ik de politieke arena heb kunnen betreden.

Een onderzoekscommissie zal stuiten op een verkeerd gedeclareerde reiskostenvergoeding. Ik noteerde 14 hele kilometers van huis naar een bezoeklocatie in Eibergen, terwijl “Afstandmeten.nl” niet verder komt dan 11 ½ kilometer. Een doodzonde. In de jaren zeventig van de vorige eeuw toen studiekosten nog aftrekbaar waren, schijn ik de Belasting zeker vijf keer te hebben getild door kosten op te voeren die genoeg waren voor drie studies. De fictieve afmetingen van mijn werkkamer die ik opgaf, bleken voldoende om een kinderrijk asielzoekersgezin te herbergen. Ook heb ik mijn oudste zoon, uiteraard tegen aantrekkelijke vergoedingen, meermalen in de arm genomen om Spaanstalige uitingen in mijn columns op juistheid te controleren, terwijl ik dit eigenlijk Europees had moeten aanbesteden. Over het op deze wijze bevoordelen van gezinsleden vallen de meeste integriteitscommissies, behalve die van de PVV. De eigen verkiezingsleuze “Genoeg is genoeg” gold blijkbaar niet voor het Gelderse Statenlid Marjolein Faber.

Het grootste struikelblok zal echter mijn deelname zijn aan politiek getinte acties in de roerige jaren zestig. Met een groepje gelijk gestemde, maar vooral opstandige geesten, trachtten wij destijds bijeenkomsten van de Boerenpartij te verstoren. Als leider Koekoek ergens in een afgelegen dorp neerstreek om de plaatselijke ontevredenen hun eigen kost te verkopen, poogden wij hem van zijn boerenstuk te brengen met een bombardement van te intelligente, wijsneuzerige vragen. We haalden pas bakzeil als achter in de bruine kroeg een paar potige boerenkinkels opstond en dreigde onze scharminkelige lijven te molesteren.

Nee, een bewijs van goed gedrag loop ik bij de Commissie voor het Onderzoek van de Geloofsbriefven waarschijnlijk wel mis. Ze zullen vinden dat mijn berekeningen gemanipuleerd zijn, mijn bonnetjes spoorloos, mijn familiebanden fraudegevoelig en mijn euveldeaden bekend. En “gelukkig hebben ze de Koekoek-foto’s nog”. Geen schijn van kans.

In dit Calvinistische Vaderland moet een minister niet alleen voor een appel en een ei het volk willen dienen, maar ook nog eens rechter door zee zijn dan Mussert ooit bedoelde.

Middeleeuws

't Is duister, de laatste tijd. Bijna middeleeuws. Zelfs de ras-optimist, de positivo in optima forma, moet hinder ondervinden van een neerslachtigheid die als natte plaksneeuw neerdaalt, koud en grauw.

De voorbij maanden hebben nauwelijks licht gebracht. De winter was geen winter en het voorjaar wil maar niet ontwaken. Depri worden mensen van weer geen witte Kerst, geen Elfstedentocht, geen vroege lente in Twente. Zelfs een bijna zonsverduistering (voorbode van onheilspellende tijden?) werd ons onthouden. Verborg en achter een dikke, mistige deken was het voor ons gissen hoe de maan de zon te grazen nam.

De regio wordt geteisterd door rampspoed: een populair voetbalclubje moet zijn spelers in de uitverkoop doen. Drie halen, twee betalen. Zoiets. De eigen Haaksbergse ster is uitgestraald, elke schittering gedoofd door een bijna faillissement. Onder curatele: het voelt als een kind dat elke week moet bedelen om zakgeld. Landelijk zijn de schandalen in de politiek en het bankwezen niet van de gore, benige lucht. Niets lijkt meer zuiver. Alles stinkt. Het rot en ettert.

Het tomeloze moorden in het Midden Oosten en Afrika gaat onverdroten voort in naam van het hogere en de alziende. De eens zo hoopgevende islamitische lente is verzonken in een gloeiend hete hel. De Hades van IS en Boko Haram.

Zilveren vogels stortten aangeschoten, stuurloos of juist doelgericht ter aarde in onbereikbare oorlogsgebieden, in oneindige oceanen en tegen onherbergzame berghellingen. Argeloze, onschuldige, zich veilig wanende reizigers meenemend, een waanzinnige dood tegemoet.

Onze planeet lijkt, losgeslagen van haar ankers, door het oneindige te dolen. Op weg naar het grote zwarte gat waarin alles in het niets schijnt te verdwijnen.

Nadert het Einde der Tijden? Zal het begin van het Grote Gebeuren, de Apocalyps, dan toch plaatsvinden in Belcampo's Rijssen?

Gisteren zag Sombermans echter zijn huismerel een nieuw nestje bouwen in de hederahaag bij het keukenraam. En vanmorgen werd hij vroeg gewekt door het harmonieuze koor van lijsters, merels en mezen dat luidkeels een nieuwe aurora, een nieuw begin aankondigde. Volgende week, weet hij, zullen in het veen adderparen paren voor het baren van nieuw leven. Addergebroed. Alleen onder mensen heeft dat een negatieve klank.

Een renaissance gloort.

Rappin

Wie regelmatig, zoals ik, door de prachtige natuur rond ons dorp struint, ziet veel van al het schoons dat onze ster te bieden heeft. Al dolende over paden en karresporen ontwaar ik echter al te vaak de nalatenschap van onze wegwerpmaatschappij.

Met enige regelmaat tref ik op plekken waar een autootje met aanhanger nog net kan komen complete coniferenhagen aan in het struweel. Afgedankt, uit model gegroeid, hol van binnen zijn de bejaarde struiken vervangen door roestige hekwerken met doorvlochten hedera's hibernica. De coniferen bereikten echter niet de groencontainers of de composthoop, maar werden achteloos gedumpt in een natuurlijke omgeving waar hun verschijning al even misplaatst is als de versleten winterbanden die een eindje verderop liggen. Ze hebben de eigenaar enige winters lang veilig over besneeuwde of beijzelde wegen geleid. Een tweede leven als rubberen tegel, tas, kleding, bloemenvaas of prullenbak werd hen ontzegd. Geen reïncarnatie voor dit Vredestein-setje; het moest tevreden zijn met een misplaatse plek langs deze zandweg, waar het nog jaren de natuurlijke omgeving kan ontsieren.

In het veen zag ik plastic zakken van Groen Rijk, blikjes van Grolsch, patatbakjes van de snackbar, petflesjes van Cola, rijk gevulde afvalzakken en veel plastic, heel veel plastic

Tijdens een wandeltocht door mijn eigen ruime achtertuin, het Stepeler Veld, werd mijn blik op de Hazenweg getrokken door een opengeslagen platenkoffertje, dat half in de droge sloot naast het fietspad lag. De eigenaar had "kennelijk" op deze hobbelige zandweg iets te hard gereden en was zijn kostbare bezit "zomaar" verloren. Domweg van de aanhanger gestuiterd. Het moet een flinke klap geweest zijn, want de singeltjes lagen aan weerszijden tot diep in het aanpalende bos. Weg gekatapulteerd, voorbij de eerste eikenbomen, de braamstruiken, een veldje met bosbessen tot wel twintig meter het bos in. Heel jammer dat de eigenaar daar niets van gemerkt schijnt te hebben. Wellicht is hij in het donker nog terug geweest om zijn vermiste dierbare collectie te traceren. Tevergeefs. Tussen de nachtelijke bewoners van het bos, verscholen achter en onder het afgevallen herfstblad lagen zijn juweeltjes van weleer in een diepe duisternis. Geen sonore klanken meer, geen opzweepend ritme, geen zwoele stem of rauw keelgeluid ontstegen nog aan de verfijnde groeven op het vinyl. Wat te denken van Joe Cockers "When the night comes", George Michaels "Father Figure", Elvis Costello's "Blame it on cain" of "Rappin" van Kurtus Blow. Het moet de eigenaar van deze bijzondere kleinoden (een dj, een piraat, een failliete platenbaas of misschien een muziekhandelaar die op braderieën en weekmarkten een grijpstuiver bij verdient) toch zwaar te moede zijn geweest toen hij bij thuiskomst zijn pareltjes van weleer niet meer aantrof in de achterbak?

Of toch ook gewoon een gevalletje van "Gooit u het daar maar neer".

Panem et Circenses

In beroerde tijden boden Romeinse kiezers het volk Brood en Spelen. Om de onvrede en de honger onder het gepeupel te stillen waren brooduitdelingen populair. Daarnaast verstomde het gemor onder de ontevreden meute als ze weer eens ongegeneerd kon genieten van wreedheden in de arena. In de ochtend laafde het opgehitste volk zich aan de jacht op dieren door jagers of roofdieren. In het tussenprogramma, een luchtig intermezzo rond lunchtijd, werden openbare executies uitgevoerd. Veroordeelden werden door het zwaard geslachtofferd of letterlijk voor de leeuwen gegoid.

's Middags mochten de gladiatoren hun opwachting maken. Het publiek, uit alle lagen van de bevolking, maar netjes gescheiden van elkaar, vermaakte zich kostelijk bij het zien van al dat wreeds en liet zich graag opzweepen tot zeer amoreel gedrag. Het gekrijs en gegil was niet van de lucht, scheldkanonnades daalden neer op al te lankmoedige Bestiari. Verwensingen rolden van de tribunes en troffen wanhopig vluchtende veroordeelden even pijnlijk als de klauwen van het wildebeest. Op de tribunes tierde de misdaad welig. Complotten werden gesmeed, zakken gerold, chantages afgehandeld. Enkele oorspronkelijk documenten reppen zelfs van grove handtastelijkheden en openlijke hoererij. Beschaving naar onze maatstaven was onder de patriciërs, plebejers en proletariërs in het Romeinse Rijk ver te zoeken.

Toen ik echter enige weken geleden in de Grolsch Veste zat, vroeg ik mij in gemoede af of onze beschaving in al die eeuwen wel daadwerkelijk veel stappen voorwaarts heeft gezet. Het ontevreden supportersgilde liet zijn onvrede met de prestaties overduidelijk blijken. Daarbij werden de grenzen van beschaafdheid niet bepaald in acht genomen. Net als het plebs in de Romeinse arena zocht het legioen een uitweg voor de frustraties. Zwarte rook in plaats van witte zakdoekjes. Ludiek, moet kunnen. Sommige spandoeken echter, die al ruim voordat de moderne gladiatoren de groene arena betraden de Veste ontsierden, waren zeer kwetsend, beledigend en intimiderend. Ze bleken voornamelijk gericht aan het adres van trainer Alfred Schreuder, die samen met zijn staf verantwoordelijk werd gehouden voor de tegenvallende resultaten van het seizoen.

Het moet uitermate confronterend en pijnlijk voor hem zijn geweest een levensgrote banner te zien met daarop de tekst "Rot op!" Andere negatieve kwalificaties rolden van tribunes richting dug-out. Daarbij werd de naam van een Centraal Aziatisch volk meermalen misbruikt om de onlustgevoelens onder het proletariaat uit te kotsen. Opgekropte woede, misplaatste gekrenktheid, gevoelens van grote onlust maakten zich van sommige "fans" meester. Een ware hetze werd gevoerd tegen een trainer die misschien gehard was door eerder geleden persoonlijk verlies van een dochttertje, maar ongetwijfeld tot op het bot geraakt moet zijn door deze niet te negeren uitingen van afkeer.

Na afloop wilde een honderdtal onverlaten de eigen Veste bestormen en verhaal halen. Er werd geschopt, geslagen en met voorwerpen gegoid. De ME greep in. Drie politiepaarden raakten gewond.

Bij het zien van de beelden en het lezen van de verslagen vroeg ik me af hoe diep de beschaving in ieder van ons zit. Zijn we echt zoveel verder dan onze Romeinse voorgangers?

Panem et Circenses

Sloan Poa!

Wat zou u doen als midden in de nacht een inbreker aan het voeteneind van uw vertrouwde sponde zou staan? In paniek raken? Onder de dekens kruipen? Op uw knieën vallen? Of zou u als u de kans kreeg de gereedstaande honkbalknuppel van achter het nachtkastje weggrissen en de onverlaat als een waanzinnige te lijf gaan? Of hem (we gaan er even vanuit dat het geen “haar “ is) proberen met gepast geweld tot inkeer te brengen. Hem met enkele welgemikte, maar ingehouden porren van zijn snode plannen afbrengen of met een pedagogisch tikje in de maagstreek op andere, vredelievende gedachten brengen. Hem wijzend op de in vroege levensjaren ongetwijfeld genoten opvoeding die het verschil tussen “mijn” en “dijn” voorbeeldig bijbracht. Of besluit u toch de in het hoofdkussen verborgen € 30.000 (de bank is sinds 2008 immers niet meer te vertrouwen) met hand en tand, niet met gepast, maar met grof geweld te verdedigen.

Grof geweld? Nee toch! U kunt er niet zomaar ongegeneerd op los rammen als het inbrekersgilde uw veilig gewaande veste heeft weten te kraken. Zeker niet. Onze eigen Twentse Roscourant besteedde daar onlangs ruime aandacht aan. Bijna vijftig procent van de ondervraagde inbraakslachtoffers haalde na een overval een verdedigingsmiddel in huis. Meestal ging het om een honkbalknuppel, een mes, pepperspray ,een vuurwapen of zelfs een bus haarlak. Een alleenstaande en dito wonende vrouw kocht een alarmpistool. Een volledig overbodige aanschaf. Zo’n inbreker heeft na het eerste welgemikte schot toch direct door dat het ding puur nep is. Koop dan een klapperpistool. Kun je in ieder geval snel 100 schoten na elkaar lossen. Grote kans dat de insluiper door het “oorverdovende” lawaai nog voor het laatste schot spoorlags de misdadige benen heeft genomen.

Overigens meldde een strafrecht deskundige dat het niet verstandig is een verdedigingsmiddel aan te schaffen. Dat roept maar tegengeweld op. Als overvallers dit ook in de krant lezen, zullen zij vaker bewapend op pad gaan, beweert de beste man. Ammehoela, zou ik denken. Insluipers zijn over het algemeen slecht geletterd en vinden een abonnement op TCTubantia so wie so onbetaalbaar. Verder oreerde hij dat je wel je gezin en je spullen mag verdedigen, maar niet op een te fanatieke manier. Het geweld moet proportioneel zijn.

Dus wat doet u als die insluiper nog steeds aan uw voeteneind staat? Uw dierbare bedgenote vragen hoeveel proportioneel geweld in dit geval gepast is? Of toch maar als een wildeman met zwaaiende knuppel het misdadige voornemen voor eens en voor altijd uit die ongenode gast slaan?

Ik zou het wel weten. Als ik de kans zou krijgen en de moed zou hebben, zou ik zonder scrupules het advies van mijn jongens opvolgen: “Sloan Poa!”

Roy

Roy is mijn fitnesscoach, mijn sportschoolgoeroe. Roy is nog een broekie, een rookie dus. Maar soms al rücksichtslos fanatiek. Dan laat hij mijn buikspieren branden totdat het voelt of ze gespietst worden aan een bbq-pin. Pijnigt hij mijn rugpartij alsof ik slavenarbeid verricht. Sabelt mijn weerstand neer en zet mij minutenlang "in de plank" tot elke vezel maximaal gespannen staat als een nerveus trillende snaar op een Stradivarius. Geselt hij mijn kuiten op de stepper tot ze lijken te exploderen als een bomgordel om een Jihadistenbuik.

Roy is royaal, ruimhartig. Rept zich rusteloos van roeitruiner naar buispierbank om elke, wanhopige, zwetende fitnesser bij te staan. Jong, oud, rank, slank, gezet of nog een maatje extra, Roy kent geen verschil. Hij is ruimdenkend, realistisch en reuze flexibel. Doet op ravissante wijze een oefening voor. Even zie je dan het raspaard, maar ook de rauwdouwer. Begroet een binnenkomer met een spontaan "Hallo daar". Kijkt vervolgens even dromerig voor zich uit. Een milliseconde in de ruststand.

Roy is ook ALHD (Alle Lessen Heel Druk). Jaagt spinners als roekeloze rijders over denkbeeldige bergpassen. Stuurt ze risicovol langs de afgrond van hun eigen kunnen. Laat ze stumperen tegen een imaginaire rauwe oostenwind. Onder het ruige, robuuste ritme van de aanzwelende beat vallen zweetdruppels als rotsblokken te pletter op de gladde vloer. Gesloopt tuimelen de uitgewoende trappisten na een klein uur van het stalen ros. Maar Rust Roest en Roy daagt ze uit voor een extra buikspierkwartiertje. Zijn energie lijkt grenzeloos.

Soms is Roy van de hak op de tak, als een rusteloos kwikstaartje. Hiphoppend van plek naar plek. Tooit zich soms met modieuze zuurstokroze stappers die van zijn moeder zouden kunnen zijn. Roy verkondigt de ranke, slanke religie, die je reikhalzend laat verlangen naar dat absolute doel: een ribbelig sixpack. In zijn godshuis is Roy immer kernenergiek. Kei Fit.

Roy had mijn ideale personal coach kunnen zijn, maar helaas ...

Roy is Ajax-fan.

Fatima

Aan wie denkt u bij het zien van deze naam? Fatima Moreira de Melo? Nee, haar bedoel ik niet, hoewel ik jaren fan ben geweest van haar welgevormde lijnen. Ik bedoel uiteraard de looplijnen, de diagonalen, de bevallige krommen die zij op het hockeyveld toverde. Er zijn jaren geweest dat ik geen wedstrijd op TV oversloeg als zij aantrad. En dat terwijl ik hockey eigenlijk een ballensport vind.

Nee dit Fatima is het bekende Portugese bedevaartsoord. Fatima is, net als andere pelgrimsoorden een circus, een kermis. In de aanloop naar het centrale plein strompelen de bedevaartgangers al dan niet van oververmoeidheid of bijziendheid over de stalletjes en niswinkeltjes, die allerhande prullaria aan de dolende mens proberen te slijten. Die nauwe niswinkels, vaak niet groter dan 4 m², herbergen allerlei kitsch die de koper dicht bij Maria weet te brengen, althans dat lijkt de belofte. Het meest trof mij nog een 50 cm hoog beeldje van de Heilige Moeder, dat ruim 2000 euro moest kosten. Een negroïde non liep er vergenoegd het stalletje mee uit. Maar de vitrines waren vooral overdadig gevuld met kaarsen. Simpele, ronde, langwerpige gele kaarsen. Letterlijk bij bosjes vlogen ze de winkeltjes uit. De boetedoener kijkt blijkbaar niet op een kaarsje. Je moet natuurlijk geloofwaardig overkomen als je iets van je hogere macht gedaan wilt krijgen.

Op het met mooi marmer geplaveide pad naar de inwijdingskerk dat velen op de knieën voltooien, zag ik een vrouw met een kaars van wel twee meter. Het geloof wordt ogenschijnlijk beleden in lengtes. De kaars was allang geknakt, hetgeen zo te zien niet voor haar onwrikbare toewijding aan Maria gold. Wie overigens denkt dat de kaarsjes vervolgens met enig ceremonieel devoot aangestoken worden op een sfeervolle, mystieke plek, komt bedrogen uit. Aan het eind van het boetepad, dat overigens met flinke, stevig beschermende kniestukken wordt afgelegd, worden ze per gros en per meter achteloos in een soort van verbrandingsoven geflikkerd. Een barbecue van kaarsvet. Een zware, stinkende vette rook verzamelt zich in de hemel boven het gewijde plein. De zwarte walm heeft niets devoots, verhevens of goddelijks, maar tekent eerder onheilspellend af tegen de strakke azuurblauwe hemel.

De kruisweg, de Via Sacra, even buiten het dorp, wordt tegenwoordig al lang niet meer gelopen door in vossen geklede pelgrimmers die van heinde en verre zijn aangestrompeld om de weg van het lijden gebukt onder geestelijke lasten en vergezeld van helse pijnen af te leggen. De Weg des Lijdens herinnert in niets meer aan het eens zo moeilijk begaanbare, stoffige, met steenslag bezaaide karrespoor. Het fraaie pad door een idyllische olijfboomgaard is geplaveid met gladde natuurstenen tegels. De lijdensweg gaan moet blijkbaar voor iedereen makkelijk toegankelijk zijn en mag niet te veel pijn kosten. De devote stilte die je zou verwachten, wordt ruw verstoord door luidruchtige toeristen gewapend met spiegelreflex en telezoom. Een Portugese boeteling belt voortdurend met manlief over banale zaken des levens. Een lotgenote doet via de iPhone haar buurvrouw uitvoerig verslag van haar schijnbaar totale religieuze overgave. Minutenlang mogen haar gekwetter aanhoren. Onder een groepje olijfbomen probeert het koor van een Duits kerkgenootschap al zingend hun devotie overtuigend ten hemel te zingen. Helaas worden ze ruw onderbroken door drukdoenerige Spanjaarden die de meerstemmige lofzang genadeloos torpederen met zinloos geblaas van de verdwaalde kudde.

Fatima is Fatimal

De K.

Het moet in 1971 zijn geweest: de reünie van de Rijkskweekschool voor Onderwijzers en Onderwijzeressen van Coevorden/Emmen. Het organiserend comité had in haar goeder tieren gemeend de voor- en naoorlogs geschoolde meesters en juffen te mogen vergasten op een optreden van een jonge cabaretgroep. Don Quishocking (what's in the name) stak in die tijd de draak met de taboes van de generaties van voor de woelige zestiger jaren. Titels als "De Lullensnijdersman", "Mijn buurman aan de overkant is zwart" en "Lieve Jongen" verraadden dat.

Het laatste nummer voor de pauze luidde "De K." Op scherpe, humoristische, maar vooral confronterende wijze belichtten de kritische denkers van Don Quishocking hoe de samenleving eind '60/begin'70 omging met de ziekte kanker. Flarden uit de tekst onderstrepen dat nu nog:

*"En als je op je lijf een bultje hebt en je gewicht neemt af
Ga je heus niet naar de dokter, daarvoor ben je dan te laf
Ja, zo brengt de kanker zwijgend vele mensen in het graf
Niemand weet hoe je eraan komt, maar je komt er nooit meer af
Ja de kanker, dat zal iedereen beamen
Is nog steeds een ziekte om je voor te schamen."*

Nog tijdens het lied verlieten oudere onderwijsechtparen obstinaat en duidelijk aangeslagen de zaal, terwijl de jongste generatie, gevormd in de tijd van Dolle Mina en het Maagdenhuis met duivels genoeg waardeerden dat er tegen het zere been van deze ziekte en het "oude denken" werd geschopt

Kanker was in die jaren misschien wel een ziekte om je voor te schamen. Kanker verzweg je. De naam werd het liefst niet volledig uitgesproken. Voor veel mensen voelde dat als het noodlot tarten de ziekte op je afroepen. Je sprak er niet over of alleen in eufemistische termen. Je had K, de slepende ziekte, was ongeneeslijk ziek of opgegeven.

Over de oorzaken, het ontstaan van kanker was veelal nog weinig bekend. Don Quishocking kon nog gekscherend melden dat je het kon krijgen van masturberen, van het dragen van te krappe onderbroeken of van te veel geroosterd brood.

Nu we 45 jaar verder zijn, gaan we gelukkig anders om met kanker, de ziekte die in ieders omgeving te veel naasten vroegtijdig van het leven berooft. Er over praten is al lang geen taboe meer. De verschillende soorten worden bij naam en toenaam genoemd. Artsen draaien er niet meer om heen: stellen klip en klaar de diagnose en verbloemen niet meer de te verwachten levensduur.

Veel is ook ten goede gekeerd. Onderzoek heeft veel oorzaken blootgelegd en soms een adequate behandeling opgeleverd. Maar nog te vaak staat ook de medische wereld voor de onmogelijke taak de werkelijke oorzaak te achterhalen of en een afdoende remedie voor te schrijven. Veel onderzoek is nog nodig. En daarom gaan in de week van 7 september in Nederland weer veel vrijwilligers als collectant op pad om huis aan huis, deur aan deur geld op te halen om de strijd tegen kanker onverminderd voort te zetten onder het motto: "Samen komen we steeds dichterbij."

Iedereen verdient een morgen.

Artikel 1.

Deze column is niet bedoeld voor hoger opgeleiden.

Artikel 1 van onze Nederlandse grondwet zegt het duidelijk: “Allen die zich in Nederland bevinden dienen in gelijke gevallen gelijk behandeld te worden. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke andere grond dan ook is niet toegestaan”. Ik zou hier expliciet “opleiding” aan toe willen voegen.

De laatste tijd erger ik me namelijk mateloos aan de reclames van Promovendum. Deze verzekeraar biedt o.a. autoverzekeringen aan voor hoger opgeleiden: alléén hoger opgeleiden. Ik heb het voor u nageplozen en het klopt beste lezer. Velen van ons worden buitengesloten: gediscrimineerd. Op de Promovendumsite heb ik me ,incognito , dat wel, achtereenvolgens voorgedaan als academisch opgeleide, middelbaar geschoolde en als overige (opleiding lager dan Havo, zeg maar Mavoniveau Youp van 't Hek).

Bent u in het bezit van een universitaire-bul of HBO-certificaat? Gefeliciteerd! Een Atheneum of Havo met hangen en wurgen nog succesvol afgerond? U wordt nog gedoogd! U betaalt een maandpremie (met uiteraard 70% no-claim korting) van € 22,89. En dat ongeacht uw huwelijkse staat, relationele toestand of het ontbreken ervan. Hebt zich met moeite en al ellebogend door een Mbo-opleiding geworsteld dan wordt het al penibel en moet u dieper in de geldbuidel tasten. MBO-er, alleenstaand, gehuwd , samenlokkend met partner zonder Mbo-opleiding? U betaalt € 24,17. En dat scheelt per maand het niet te veronachtzamen bedrag van € 1,28.

Voldoet u niet aan boven gestelde criteria dan valt u buiten het verzekeringsbootje van Promovendum . Een aanvraag indienen is zelfs niet mogelijk. U wordt geblokkeerd, mag niet meer meedoen. Zwarte discriminatie, gelet op artikel 1. U wordt buitengesloten. Ook al bent u een uitmuntende chauffeur, terwijl de motorische rijvaardigheden van hoger opgeleiden vaak in gereede twijfel worden getrokken. Sommige onderzoekers spreken zelfs van een lichte gestoordheid in deze.

Ook in andere zaken worden de h.o.-ers positief gediscrimineerd. Moeten ze daar blij mee zijn? Ik dacht het niet.

“Match4me”, een datingsite voor HBO- en WO-afgestudeerden, toont op haar site slechts afgeleefde, vergrijsde exemplaren van meer dan middelbare leeftijd.

“Ematching”, een koppel- en speeddatingsite (er is blijkbaar haast bij), probeert al sinds 1998 de eenzame academicus(ca) aan de man, vrouw, hetero, gay, lesbo te krijgen. Blijkbaar kon deze categorie dat zelf onvoldoende en verwelkten zij met de jaren tot verlepte muurbloemen.

“Parship” is er niet voor lager opgeleiden en de o, zo bekwame loodgieters, metselaars of stratenmakers. Maar treur niet kompels: lekkere mokkels zal je op hun site niet aantreffen.

“Villavibes” biedt reizen aan voor hoger opgeleiden. “Lekker met soortgenoten en gelijkgestemden naar de wintersport, op mountainbike-avontuur of duikvakantie”, aldus oprichter Harold Blank. In zijn geval kan ik me dat wel voorstellen.

Er wordt in de relationele sfeer veel zorg besteed aan hoger opgeleiden, een doelgroep die dat klaarblijkelijk bitter nodig heeft. Het “Klootjesvolk” is blijkbaar zelfredzamer.

Maar uiteindelijk is al deze positieve aandacht voor hoger opgeleiden een flagrante overtreding van artikel 1 van onze grondwet en wordt het tijd dat de Reclamecodecommissie en de Ombudsman in actie komen.

APK

Waarschijnlijk hangt in uw auto links onder de stuurkolom ook zo'n kaartje, dat aangeeft wanneer uw voertuig toe is aan een volgende beurt. APK voor 16 mei 2017, onderhoudsbeurt voor 12 april 2015 of bij km-stand 70.000 km. Zo'n labeltje bungelt imaginair ook aan mijn linker grote teen. Het herinnert mij aan de check-up die ik om de twee jaar laat doen of eerder bij km-stand 5.000 km (fietsen) en 2.000 km (wandelen).

Plichtsgetrouw haal ik mijn aanvraagformuliertje bij de doktersassistente en spoed me de volgende dag naar het aftappunt voor mijn lichaamssappen. Om voldoende buisjes met mijn lichtrode bloed te vullen, word ik flink lek gestoken. Een behoorlijke aanslag op mijn toch al niet omvangrijke bloedvoorraad.

Een week later mag ik komen opdaven bij de praktijkondersteuner (de dokter heeft geen tijd of is te duur) die mijn lijfelijke staat doorneemt. Termen als hemoglobine, hematocriet, glucose, HDL- en LDL-cholesterol, creatine en PSA vliegen mij om de oren.. Geduldig laat ik me alles uitleggen. Ook BMI (Body Mass Index), bloeddruk en hartslag worden onder de nauwkeurige loep genomen. Maar na nog een paar goede raadgevingen mag ik weer voor twee jaar de Openbare Weg op.

Zelf heb ik wel eens overwogen om een Total Body Scan te laten uitvoeren. Daarbij wordt gebruikt gemaakt van ECG, Echo MRI scans en CT scans. Je hele lijf wordt als het ware gefileerd en tot de laatste chromosoom ontleed, op zoek naar sporen van aandoeningen of voorspellingen daarvan. Mij uiteindelijk te duur en te bedreigend.

Enkele maanden geleden echter werd ik, samen met veel mannen van mijn leeftijd, uitgenodigd deel te nemen aan een landelijk darmonderzoek. Bij vrouwen vindt al jaren periodiek borstonderzoek plaats, maar aangezien de meeste mannen nauwelijks borsten van enige betekenis hebben en een mammografie (niet mannografie) nogal pijnlijk schijnt te zijn, heeft het bevolkingsonderzoek voor de mannelijke tak van ons soort zich gericht op darmkankeronderzoek. Omdat het gratis was en ik als de dood voor kanker ben, besloot ik mee te doen. En dus zat ik op een ochtend met een piepklein staafje te peuren in mijn grote boodschap om een miniem deel ervan in een meegeleverd buisje te pielen. Dat buisje moest vervolgens in een redelijk omvangrijke verpakking (er was wel plaats voor alle mannen in mijn straat) worden opgestuurd. En daarna was het wachten geblazen, waarbij mijn darmen heel symbolisch zo af en toe opspeelden onder de toenemende spanning.

Na anderhalve week kwam per post de blije en bevrijdende boodschap:

“Poep is goed!”

Deltawerken.

Tijden en getijden laten hun sporen na in het landschap. Diepe sporen soms. Op het Wad ontstaan diepe sleuven, geulen, prielen en schorren. Landinwaarts meanderen zanderige beken als vanouds door het oude land. Slikken en horsten karakteriseren het gelaat van de natuur. Prachtig!

Met het menselijk aangezicht is het niet anders. De jaren tellen en dat is te zien. De huid barst uiteindelijk open als droge woestijnaarde in Death Valley. Fronsrimpels verschijnen als sporen van een geleefd bestaan. Kraaienspootjes, lachrimpels zijn de charmante trekken van een goedlachs leven, althans onthullen het vermoeden ervan. Maar terugwijkende lippen, invallende wangzakken, wegzakkende mondhoeken en overhangende oogleden worden al niet meer als charmant ervaren. Laat staan dat ze voldoen aan de uitgestreken, afgevlakte schoonheid die tegenwoordig als ideaal wordt gezien. Nog verder naar beneden kunnen pontifocale borsten uiteindelijk de verleiding van de zwaartekracht niet weerstaan.

Er moet wat aan gedaan worden. Een Deltaplan! En gelukkig weet de plastisch chirurg pijnlijke en kostbare raad. Dus volgt het ene Botox-shot na het andere. Hup: in de steigers, uit de plooi. Neuscorrecties worden op bijna architectonische wijze uitgevoerd, wenkbrauwen en oogleden strak omhoog getakeld tot meer dan de oorspronkelijke hoogte en mondhoeken vastgehecht ter hoogte van de oorlellen. Een totale restauratie vindt plaats als betrof het een monumentaal pand dat op de Wereld Erfgoedlijst staat. Een renovatie van een meesterwerk van Rembrandt is er kinderspel bij.

Nog wat liposuctie hier en iets meer daar. Een borstvergroting, c.q. –verkleining, al naar gelang de partner wil en het vege lijf is gered. Weg zijn de scheuren, de kieren, de sleuven en barsten die het doorgroefde gelaat lieten aanzien als een door aardschokken getroffen Oostgroningse plattelandswoning. De natuurlijk ontstane walletjes onder beide ogen zijn verworpen tot egale Botoxvalleien. De hoog opgetrokken oogleden en wenkbrauwen geven de veertiger achter deze façade de verbaasde uitstraling van een peuter van drie. De mond staat als een super positieve emoticon in een voortdurende grijns. Opgespoten lippen liggen als dubbele stootbumpers van een exclusieve SUV centimeters buiten het profiel. Goed articuleren wordt een crime. Bij “Sophie in de kreukels” was de vriendin van Andy van der Meijden, ene Melissa, dermate onverstaanbaar, dat ze bijna ondertiteld moest worden.

Deze Deltawerken op het menselijk lichaam creëren een nieuw soort medeburger: de plofmens, of specifieker de plofvrouw. De prominente voorbeelden vullen dagelijks onze flat screens. Patty Brard, Moniek van der Ven en Marijke Hellwegen zijn niet alleen de onapetijtelijkheid ten top, maar missen ook het natuurlijke karakter van een fatsoenlijke veroudering. Nee dan liever de doorleefde gezichten van klassieke diva's als Sonja Barend, Mies Bouwman en Linda van Dijk.

Op z'n kont

Het voetbal zit op z'n kont. Gevloerd door een eigen sliding. Een tackle die je van ver over het besmeurde en bemodderde veld zag aankomen. Ingezet op de bolle bipsroncing van de slidingbroek gleed hij snedig en dreigend over het kletsnatte veld en trof het doel meedogenloos. Op het laatst werd de noppenzool nog lichtjes omhoog gebracht: vol op het scheenbeen. Een perfecte bloktackle. Maar het voetbal zit op zijn kont.

Internationaal maakt de FIFA er een potje van. Het regime Blatter bladdert verder af. Stinkende corruptiepraktijken scheiden een rottende geur af als van bedorven eieren. Het ene na het andere lijkt tuimelt uit kasten van Europese, Afrikaanse en Midden-Amerikaanse bedriegers. De laatste is Frans Beckenbauer. Zelfs de onaantastbaar gewaande Kaiser dondert van zijn troon. Lang heeft hij de hautaine houding waarmee hij ook op het veld acteerde, kunnen behouden, maar uiteindelijk valt ook zijn façade. Bijna gelijktijdig met die van de voltallige Deutscher Fussbal-Bund.

Wie kan na de FIFA-verkiezingen in februari deze mestvaalt opruimen en het met strontspetters vervuilde blazoën schonen? Kandidaten genoeg. Ali Bin Al Hussein en Salman Bin Ebrahim Al Khalifa bijvoorbeeld. Maar in deze donkere dagen na Parijs leggen uw somberste gedachten waarschijnlijk te snel een link met ISIS. Beide zijn van koninklijke bloede, hoewel dat geen garantie biedt. Geen enkele. Jerome Champagne lijkt bij voorbaat een feestvarken. Gianni Infantino heeft zijn achternaam tegen en lijkt zo weggelopen uit een kleuterklas. Multimiljonair Toyko Sexwale heeft hetzelfde euvel, al pleit voor hem, dat hij samen met Nelson Mandela gevangen zat op Robbeneiland. En Platini? Platini, dacht ik.

Nationaal stelt het voetbal ook bitter weinig meer voor. Europees overwinteren kunnen we niet meer. Gebrek aan weerstand en hardheid veroorzaakt door te zachte winters en te milde opvoeding, zeggen deskundigen. Onze nationale trots moet blind varen op een coach die geen visie heeft en te zeer afhankelijk is van een wonderkind uit Bedum. Op de Wereldranglijst van de FIFA zijn we inmiddels gekelderd naar plaats 16, zelfs net achter Wales. België, notabene de huidige nummer één, laaft zich inmiddels aan de zoveelste Triple van de Trappisten en reageert schuddebuikend op zoveel "Ollands" leed. "Awel, diejen Kaaskoppen schieten vandaag den dag genen deukske meer in hunnen eigen beuter, hè."

In Studio Voetbal en Voetbal Insite mogen de horken van de voetbalscene hun "licht" laten schijnen over de missers van onze voetbalhelden. Johan Derksen speelt net als in zijn actieve voetbalcarrière op de man. Haalt menig modale voetballer vilein met de laagste diskwalificaties onderuit en beent de jonge talenten tot op het bot uit als een Turkse "kasap. "Gijpie" strijkt jaarlijks ruim 4 ton op voor zijn cabaretseke ongein. Met moeite valt hij een enkele keer te betrappen op een zinnige opmerkingen over voetbalzaken. Bij Studio Voetbal op de late zondagavond doen de Muldertjes (Jan en Youri) het nog slechter dan onze regionale helden van FC. Met hun botte Oost Groningse gebek en geblèr, geleerd aan het Winschoter Diep, vallen ze te pas en te onpas medetafelgenoten (?) in de rede. Echte kenners met zinnige analyses als Co Adriaanse en Arno Vermeulen zie je figuurlijk in elkaar schrompelen bij zoveel, te luidruchtig onfatsoen.

Ook de FC zit nog steeds op de Twentse kont, gevloerd door veel verdienende mismanagers die op zakelijk terrein voor eigen portemonnee wel kunnen wat ze bij hun voetbalhobby niet lukt. Twente, nog steeds kommer en kwel, maar 't went wel.

Inmiddels ben ik van de weeromstuit maar enthousiast supporter geworden van de plaatselijke Jeux de Boules Club: "Het Butje". Een sjaltje heb ik al gekocht. "Butje for ever".

Angst

De schrik zit er goed in. Angst heerst alom. De vrees neemt toe: steeds meer medemensen ervaren dagelijks een beklemmend, bang gevoel.

De angst voor terreur, bomaanslagen, gijzelingen is voelbaar in elke vezel van onze samenleving. Brussel is al lang niet meer “die bruisende stad” van Jacques Brel, Parijs geen lichtstad meer. Europa vreest IS. Bang voor “Je suis Paris”, “Ik ben een Brusselaar”, “Ich bin ein Berliner”, “I amsterdam”. Anderen zijn bang voor een strenge winter, schaatsers bang voor dooi.

Wilders heeft angst voor “meer”; vreest de toename van buitenlanders die niet uit Israël komen. Schokkend is de angst in Oost-Groningen voor aardbevingen. De NAM nam het niet zo nauw met het leegzuigen van de aardgaskelder onder onze meest noordelijke provincie. Er ging niets boven Groningen; nu zit er niets onder Groningen en dat maakt mensen bang.

Sommige overprikkelende kinderen kunnen niet stilzitten Ze zijn bang in de klas voor hun eigen wiebelen en friemelen. De uitkomst lijkt een wiebelkussen, echt waar. Sommige lezeressen van TC Tubantia in Enschede vrezen het vertrek van de Action. Zij hebben een actiegroep opgericht. “Kom in actie voor de Action”. In Denekamp zijn ze bang voor de paardenbeul.

De fractieleider van 50 Plus, Henk Krol, is bang dat Alzheimer al bij hem op bezoek is en tante Dementia heeft meegenomen. Henk feliciteerde Joost Zwagerman met zijn verjaardag op Facebook twee maanden na zijn zelfdoding. Enkele weken later herhaalde Henk dit kunstje door een kennis uit Leeuwarden een fijne dag te wensen, nadat de goede man al eerder de geest had gegeven. Angst voor dementie is begrijpelijk, maar het voordeel is, dat als het zover is, je dat vergeten bent. Memphis is bang voor Depay en misschien een beetje voor Van Gaal. Dat laatste vind ik logisch.

Vierenzestig hoogleraren hebben via een open brief de Tweede Kamer opgeroepen alle elf kolencentrales te sluiten. Bang dat hun boodschap niet gewichtig genoeg zou doorklinken, mochten alleen naamdragers met Prof. Dr. of Prof. Dr. Ir. mee tekenen. De KNMI heeft uit angst voor oververhitting van onze aarde “Code Oranje” uitgeroepen, terwijl eigenlijk de KNVB het alleerecht op deze uiting zou mogen hebben na de totale teloorgang van onze nationale voetbaltrots. Bij FC Twente zijn de supporters bang voor degradatie en Jupilerbier.

In Ederveen, in de Bijbelgordel, vrezen de leden van de Oud Gereformeerde Gemeente de toorn Gods als mazelen, bof of rode hond de kop opsteekt. Veel Tv-kijkers durven niet naar een openhartoperatie te kijken. Daarentegen deed Irene Moors het goed op RTL met haar programma “Geef me je angst”. Deelnemers vreesden met grote vreeze voor hun fobieën.

Ik vrees kanker en nog meer gekanker, maar het bangst ben ik voor angst.

Kerstpakket

Hebt u hem ook weer gekregen van uw beminde werkgever? Het kerstpakket waarvan u zich al in oktober afvroeg hoe goedkoop hij dit jaar zou zijn. Ze zijn niet meer als toen, die pakketten. Niet meer goed gevuld met merkartikelen, goeie Bourgondische wijnen, een barbecueschort en onderin een gourmetstel of een tegoedbon van de Blokker.

Al bij het overhandigen, vergezeld met de opnieuw te obligate speech uit duizenden, viel u op dat hij nog lichter aanvoelde dan vorig jaar. En kon u vroeger niet wachten met openen tot u thuis was, nu hebt u de neiging de gesloten doos achteloos in een hoekje van de garage te stallen tot na Kerst als u een lege doos nodig hebt voor het krantenpapier. Maar goed, uiteindelijk overwint uw nieuwsgierige geest het van uw onverschilligheid en verbreekt u zonder enige ceremonie het cellotapje met een scherp schilmesje.

Een eerste aanblik van de inhoud stelt uw laag gespannen verwachtingen niet teleur. Inderdaad, de meest obligate artikelen, die afgelopen zomer weer netjes in de doos zijn gepropt, staren u aan. Een zakje vette chips, een rolletje crackers, toastjes, noga en schuimpjes. Zo maar een heuse rol beschuiten. Helaas van een onbekend merk. IK WIL BOLLETJE! Een glazen pot soep, spaghetstengels uit Oostenrijk met dito saus. Overduidelijk niet van Mama, maar wel houdbaar tot 28 juni 2018. De verpakking eierwafels ontdekt u nog net op tijd. Houdbaar tot 25 december. Een doosje theezakjes zonder merknaam. Verder: partyrondjes en een verpakking olijfsoepstengels. Geen A-merk te bekennen.

Al met al schat u de inhoud nettoprijs nog net onder de € 11,99. Gelukkig treft u onderin nog een setje kerstersvetten. Dat komt altijd van pas. Evenals de lege doos. Maar die was vol al even leeg als de woorden die hem vergezelden.

Met de billen bloot.

Mijn langzaam ontwakend oog werd vanmorgen getroffen door een opvallend bericht in mijn lijfkrant, de TCTubantia. De krant deed namelijk kond van het feit dat ik via “Multi Solo Size matters”, een verkooptentoonstelling, in het bezit kon komen van serie zeer fraaie en minder goddelijke achterwerken.

Een aanstormend (of –struikelend) kunstzinnig talent had namelijk voor de gelegenheid de kontjes gekiekt van zijn Facebookvrienden (en –vriendinnen?). Nu te koop via de Stichting “We like art” bij Tetem voor € 100 (A6-formaat) of € 500 (A3).

Kijk daar ziek ik ook wel brood. Om het armlastige ABP-pensioen (al voor het 8e jaar geen indexering) enigszins op te vijzelen heb ik besloten me ook maar eens op de achterkant van het gelijk te storten.

Facebookvrienden (en – vriendinnen uiteraard) opgelet! Binnenkort kom ik langs met mijn Canon 7 D, groothoek- en macrolens om jullie billenpartijen voor alle eeuwigheid vast te leggen.

Dat wordt een aantrekkelijk serie; vanuit artistiek oogpunt.

Gespierde, gespannen hampartijen, volslanke maanlandschappen, ahangertjes, Antilliaanse bollen, Twentse rondo's, gespleten persoonlijkheden en andere kontige karakters. Blanke bollen, zonnebank gebruide kadetjes, blauw dooraderde billenpartijen, gerimpelde exemplaren van sinaasappelhuid. Achterhammen gestoken in interlockjes van Jansen en Tilanus, in slipjes van Sloggi, half bedekt door hemmetjes van de Hema of centraal gescheiden door een string van Hunkemöller. Maar vooral naakt, bloot, confronterend bloot, kontfronterend bloot mag ik wel zeggen.

Uiteraard ga ik ervan uit dat al mijn Facebookvrienden pro deo de broek (of ander kledingstuk) zullen laten zakken. Een vlotte berekening leert dan dat ik door deze kontkiekjes binnenkort een redelijk jaarinkomen op mijn conto kan bijschrijven. “Multi Solo Size matters”.

Sukkels

Geert Wilders is op vakantie. Gelukkig vindt zijn aanhang. Geert was na een enerverend politiek jaar wel toe aan een welverdiend reces. Gelukkig verzucht zijn oppositie. Even verlost van de PVV-leider op wiens oneliners en statements niemand vat krijgt. Door het Opiniepnl van EenVandaag (37.194 min of meer intelligente leden) wederom verkozen tot politicus van het jaar. Politieke inhoud en waarde telt blijkbaar minder zwaar dan eindeloos gebral dat in holle vaten nog het hardst klinkt.

Waar Geert nu is? In Nederlands-Indië misschien. Het land van herkomst van zijn moeder. Waarschijnlijker Israël. Het Utopia voor Geert, het Beloofde Land, zelfs voor deze zelfverklaarde agnost.

In ieder geval krijgt de Grote Leider ook in het buitenland mee wat erin ons klompenlandje zo al gebeurt. De oproep van pers en politici dat hij openlijk afstand zou moeten nemen van het toenemende geweld tegen vluchtelingen en bezittingen van buitenlanders beantwoordde hij met een niets verhullende tweet.

“Politiek en pers kunnen de rambam krijgen. Neem liever zelf afstand van jullie lafheid en verraad van Nederland aan de Islam. Sukkels!”

Wilders, die op mij nog het meest overkomt als een mislukte nazaat van Barbie en Ken, loochen straft hiermee opnieuw ook maar enige vorm van fatsoenlijke opvoeding te hebben genoten, althans deze uit te dragen.

Stiekem hoop ik dat Geert op zijn vakantie zijn paspoort verliest (misschien wel ontfutseld door een Palestijns straatschoffie in de straten van Bethlehem). Dat hij probeert zonder geldige papieren terug te keren, vertrouwend op zijn bekendheid als BN-er en zijn populariteit. En dat dan enkele uitermate plichtsgetrouwe douanebeambten dat niet toelaten, hem persoonlijk in de boeien slaan en afleveren bij het opvangcentrum in Ter Apel. Dat zijn asielaanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard (want niet van vreemde smetten vrij) en nog binnen 24 uur via Schiphol het land wordt uitgezet. Linea recta naar Soekaboemi of Tel Aviv.

Wilders. Het lijkt er veel op dat politici en het journaal hem niet aandurven. Bang voor politiek gezichtsverlies of de ongenade van de toekomstige minister-president van Nederland. Alexander Pechtholt, de schoolmeester van de vaderlandse politiek, is de enige die een stevig weerwoord durft te geven. Het politieke gevaar en de nationale schandvlek Wilders oplossen kan op meerdere manieren: negeren, morsdood zwijgen of met krachtige, vlijmscherpe politieke wapens bestrijden. Als een islamitische uitbeender doet met een schapenkop.

Laat zien geen lafaard of sukkel te zijn.

The Last Time.

Ik was bijna 17 toen dit nummer van the Rolling Stones op het Decca-label verscheen. De eerste magische gitaarklanken deden de rode en witte lichaampjes in de bloedbanen van een dorpspuber anders vibreren dan gebruikelijk. Het nog niet volgroeide en slungelige lijf aarzelde om ritmisch mee te schokken op het dreunen van de bas. Meer nog sprak de tekst tot de verbeelding van de jonge scholier, die ontvankelijk leek te zijn voor poëtische en prozaïsche uitingen. Midden jaren zestig van de 20e eeuw werden gekenmerkt door forse veranderingen. Popidolen als Elvis, Cliff, Beatles en Stones kleurden een ander muzikaal landschap. Op maatschappelijk terrein kenmerkten de opkomst van D'66, de seksuele revolutie, Baas in eigen Buik en de studentenopstanden een andere houding tegenover gezag en normen en waarden.

Op het zolderkamertje onder het rieten dak van de boerderij probeerde ik op mijn transistorradiootje wanhopig een van de etherpiraten vast te pinnen. Voor Radio Luxembourg, Caroline en Veronica was geen plaats in het vastgeroeste bestel. Van ver brachten zij echter de nieuwste krakers, de troetelschijf, de eerste Top-40 mijn eigen puberdomeintje binnen. Het transistortje was niet groter dan een redelijk formaat sigarendoos en had grote moeite de Middengolfbewegingen tot staan te brengen. Om de ontvangst te verbeteren moest je de antenne-uitgang via een koperdraadje verbinden met het daklood. Dat hielp. Tenminste dat bezwoeren we elkaar.

“The Last Time” kwam binnen als Alarmschijf. In “no time” hadden we tekst en melodie onder de plattelandsknieën en oreerden samen met Mick Jagger zijn waarschuwing aan onze imaginaire of net veroverde geliefde. “I've told you once and I've told you twice. But you never listen to my advice”. Het onderwerp van onze tienerdromen zagen we zondags in de dancing, waar bleek, dat een coverbandje zich het nummer ook eigen had gemaakt. Op de dansvloer stonden bezwete jongenslijven vol overgave het lied, waarvan ze de boodschap soms nauwelijks bevroedden, mee te brullen. Wild zwaaiend met het als maar langer wordende haar gingen we uit ons dak, terwijl het onderwerp van adoratie opzichtig probeerde op het ritme van de muziek haar talenten zo voorbeeldig mogelijk te showen. Haantjes- en hennetjesgedrag. “You don't try very hard to please me. With what you know it should be easy”.

En terwijl de coverband (“Driftin Five waarschijnlijk) het slot met bravoure de zaal in slingerde (“This could be the last time. Maybe the last time. I don't know. Oh no”), verzamelde je een ongekeerde moed en vroeg haar mee naar buiten. “Brommers kiek'n” heette dat. Maar van een gezamenlijke bewondering van Puch, Kreidler of Typhoon kwam het meestal niet. Terug in het walhalla van je tienerjaren speelde de band inmiddels de b-kant: “Play with fire”. Gewiekst loodste je je verovering weer de dansvloer op. En met Mick Jagger in je ingedaalde stem en zijn spasmen in je weerbarstige jongenslijf probeerde je nogmaals te imponeren met een stoere waarschuwing, die zij zich ter harte zou moeten nemen. Veronderstellend dat het zo maar de “Last Time” zou kunnen zijn. “But don't play with me, 'cause you're playing with fire”.